

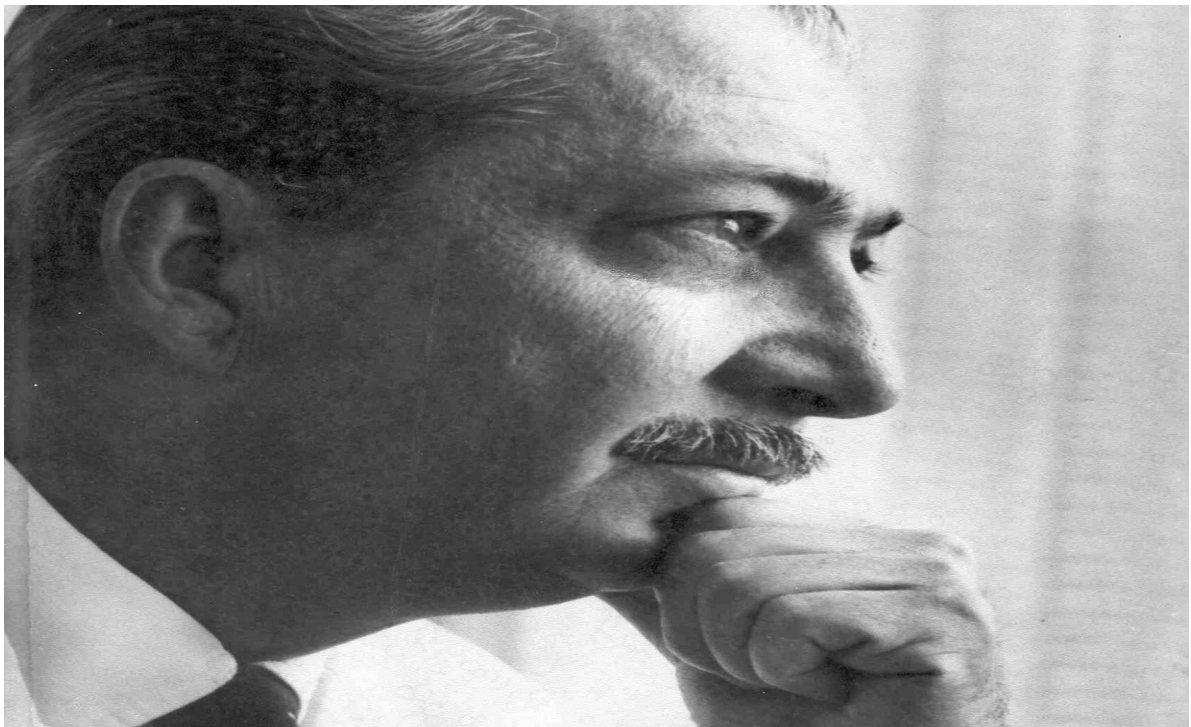
ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑΣ
POESÍA VENEZOLANA CONTEMPORANEA

2 Ποιήματα του Βισέντε Γερμπάσι

2 Poemas de Bicente Gerbasi

Μετάφραση: Στέλιος Καραγιάννης

Traducción: Stelios Karayanis

Vicente Gerbasi (Carabobo, 2 de junio de 1913, - Caracas, 28 de diciembre de 1992) fue un escritor, poeta, político y diplomático venezolano, considerado *el poeta contemporáneo venezolano más representativo* y uno de los más brillantes exponentes de la *lírica vanguardista*, además de ser uno de los escritores más influyentes del siglo XX en Venezuela, así como de los más reconocidos. En 1937 funda el Grupo «Viernes», conjuntamente con los poetas Pascual Venegas Filardo, Luis Fernando Álvarez, José Ramón Heredia, Óscar Rojas Jiménez, Ángel Miguel Queremel, Otto de Sola y el crítico Fernando Cabrices. Gerbasi ha sido traducido al francés, inglés, italiano, portugués, danés, sueco, rumano, hebreo, árabe y chino. Falleció el 28 de diciembre de 1992.

Ο Βισέντε Γεμπράσι γεννήθηκε στο Καραμπόμπο της Βενεζουέλας το 1913 και πέθανε στο Καρακάς το 1992. Ήταν ποιητής, συγγραφέας, πολιτικός και διπλωμάτης. Θεωρείται ως ο αντιπροσωπευτικότερος ποιητής της γενιάς του στη χώρα του και εκπρόσωπος του λυρισμού της πρωτοπορίας με ισχυρές επιδράσεις στους μεταγενέστερους ποιητές. Το 1937 μαζί με άλλους ποιητές της γενιάς του ίδρυσε τη λογοτεχνική ομάδα «Παρασκευή» η οποία κυριάρχησε στα γράμματα της Βενεζουέλας για πάνω από είκοσι χρόνια. Τα ποιήματά του μεταφράστηκαν στα γαλλικά, στα ιταλικά, στα πορτογαλικά, στα αραβικά, στα εβραϊκά, στα ρουμάνικα, στα δανέζικα και στα σουηδικά.

Penumbras secretas

Encontré la desdicha al amanecer,
en un caballo que sangraba
con la cabeza un poco caída en la yerba
y el llanto de mi hermana de dos años
que había sido operada en el vientre.

Yo sentí un poco de sangre en las manos,
un dolor triste como un cabrito degollado,
una piel puesta a secar sobre las piedras.
Anduve por el aire frío de las últimas estrellas
donde moraban gallos dispersos,
y sentí mi propia presencia
en un árbol iluminado en el fondo de la casa.

El día acogió el caballo herido
con el llanto de mi hermana en los ojos.
El día me recluyó en los rincones oscuros.
Seguí siendo un triste que espanta las moscas de la tarde
o dibuja una iglesia rodeada de aves marinas.

Μυστικά σκιάφωτα

Συνάντησα τη δυστυχία το χάραμα,
σε ένα άλογο που μάτωνε
με το κεφάλι λίγο πεσμένο πάνω στη χλόη
και στο κλάμα της δίχρονης αδερφής μου
που είχε χειρουργηθεί στην κοιλιά.

Εγώ αισθάνθηκα λίγο απ' το αίμα μέσα στα χέρια μου,
ένα πόνο από λύπη σαν ένα ερίφιο σφαγμένο,
ένα δέρμα βαλμένο να στεγνώσει πάνω στις πέτρες.
Περπάτησα μέσα στον καθαρό αέρα των τελευταίων αστεριών
όπου λαλούσαν σκόρπια κοκόρια,
κι αισθάνθηκα την παρουσία μου
σε ένα δέντρο φωτισμένο στο βάθος του σπιτιού.

Η μέρα περιμάζεψε το πληγωμένο ζώο
με το κλάμα της αδελφής μου μέσα στα μάτια της.
Η μέρα με φυλάκισε στις σκοτεινές γωνιές.
Συνέχισα να αισθάνομαι ένας λυπημένος που τρομάζει τις μύγες
του απογέματος
η ζωγραφίζει μια εκκλησία κυκλωμένη από θαλασσοπούλια .

Bosque de música

Mi ser fluye en tu música,
bosque dormido en el tiempo,
rendido a la nostalgia de los lagos del cielo.
¿cómo olvidar que soy oculta melodía
y tu adusta penumbra voz de los misterios?
He interrogado los aires que besan la sombra,
he oído en el silencio tristes fuentes perdidas,
y todo eleva mis sueños a músicas celestes.
Voy con las primaveras que te visitan de noche,
que dan vida a las flores en tus sombras azules
y me revelan el vago sufrir de tus secretos.
Tu sopor de luciérnagas es lenta astronomía
que gira en mi susurro de follaje en el viento
y alas da a los suspiros de las almas que escondes.
¿Murió aquí el cazador, al pie de las orquídeas,
el cazador nostálgico por tu magia embriagado?
Oh, bosque: tú que sabes vivir de soledades
¿adonde va en la noche el hondo suspirar?

Δάσος από μουσική

Η ύπαρξή μου ρέει μες στη μουσική σου,
δάσος κοιμισμένο μες στο χρόνο,
παραδομένο στη νοσταλγία των λιμνών του ουρανού.
Πώς να λησμονήσω ότι είμαι κρυμμένη μουσική
κι εσύ αυστηρή σκοτεινή φωνή των μυστηρίων;
Ρώτησα τους ανέμους που φιλούν τη σκιά,
άκουσα μες στη σιωπή θλιμμένες και χαμένες πηγές,
κι όλα ανυψώνουν τα όνειρά μου ως τις ουράνιες μουσικές.
Πάω με τις Ανοίξεις που σε επισκέπτονται τη νύχτα,
που ζωή δίνουν στα λουλούδια μες στις γαλάζιες σου σκιές
και μου αποκαλύπτουν το μάταιο βάσανο των μυστικών σου.
Η νάρκη σου από πυγολαμπίδες είναι μια αργή αστρονομία
που γυρνά μέσα στον ψίθυρο μου των φυλλωμάτων μες στον
άνεμο
και φτερά δίνει στους στεναγμούς των ψυχών που κρύβεις.
;Πέθανε εδώ ο κυνηγός, στη ρίζα της ορχιδέας ,
ο κυνηγός ο νοσταλγικός ο μεθυσμένος από τη μαγεία σου;
Ω, δάσος: συ που ξέρεις να ζεις στις μοναξιές
για πού πάει μες στη νύχτα ο βαθύς στεναγμός;